

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 225/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a maloletého sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného sťažovateľkou, právne zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. B5-2Em/1/2019 (predtým Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 2Em/1/2019) a proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 12CoE/9/2023 a v konaní vedenom pod sp. zn. 15CoE/13/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. februára 2026 a doplnenou 27. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu a krajského súdu v označených konaniach, ako aj porušenia práv maloletého sťažovateľa podľa čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 27 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru OSN o právach dieťaťa (ďalej len „dohovor o právach dieťaťa“), práva podľa čl. 24 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a podľa čl. 41 ods. 1 ústavy. Súčasne navrhujú, aby ústavný súd každému z nich priznal primerané finančné zadosťučinenie 18 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. I. ÚS 356/2025, IV. ÚS 405/2025, III. ÚS 579/2025) vyplýva, že otec maloletého sťažovateľa sa návrhom doručeným okresnému súdu 24. apríla 2019 domáhal výkonu rozhodnutia o neodkladnom opatrení o dočasnej úprave styku otca s maloletým na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci úpravy styku v konaní o rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov

k maloletému na čas po rozvode vedenom pod sp. zn. 59P/130/2018 (uznesenia okresného súdu č. k. 59P/18/2019-23 z 28. februára 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/124/2019-73 z 15. mája 2019). Okresný súd uznesením z 23. augusta 2019 nariadil výkon rozhodnutia.

3. Okresný súd po márnej výzve na dobrovoľné plnenie povinností uložených exekučným titulom uložil sťažovateľke uznesením z 30. novembra 2020 v zmysle § 382 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) pokutu vo výške 200 eur, keďže k styku v zmysle exekučných titulov naďalej nedochádzalo.

4. Sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 9. marca 2021 domáhala odkladu výkonu rozhodnutia podľa § 390 CMP a zastavenia konania, jej návrh okresný súd zamietol uznesením z 2. augusta 2021. Proti uzneseniu podala odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave odmietol uznesením z 11. januára 2022.

5. Návrhom doručeným okresnému súdu 17. marca 2022 sa sťažovateľka opätovne domáhala odkladu výkonu rozhodnutia podľa § 390 CMP a zastavenia konania, okresný súd návrh zamietol uznesením zo 16. novembra 2023. Odvolanie sťažovateľky krajský súd odmietol uznesením sp. zn. 12CoE/9/2023 z 28. marca 2024.

6. Sťažovateľka sa opakovane domáhala odkladu výkonu rozhodnutia návrhom doručeným mestskému súdu 19. augusta 2024, ktorý zamietol mestský súd uznesením z 29. januára 2025.

7. Po ďalšej výzve na dobrovoľné plnenie povinností mestský súd uložil sťažovateľke uznesením z 5. februára 2025 podľa § 382 CMP pokutu vo výške 1 000 eur.

8. Následne mestský súd uznesením zo 14. júla 2025 namietané konanie zastavil, pretože konanie o rozvod manželstva, v ktorom bolo neodkladné opatrenie nariadené, právoplatne skončilo 10. mája 2025. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala 15. augusta 2025 odvolanie, o ktorom rozhodoval od 13. októbra 2025 krajský súd a uznesením sp. zn. 15CoE/13/2025 z 20. februára 2026 potvrdil uznesenie mestského súdu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. marca 2026.

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú celkovú ústavne nekonformnú dĺžku napadnutého konania v súčasnosti vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 15CoE/13/2025, keďže ani po šiestich rokoch a desiatich mesiacoch nie je právoplatne skončené. Napriek jeho prioritnej povahe vyžadujúcej osobitnú rýchlosť postupu konajúcich súdov zostávajú v právnej neistote, keďže o odvolaní sťažovateľky nebolo krajským súdom (v čase podania ústavnej sťažnosti) rozhodnuté a aj v konaní o rozvode a úprave rodičovských práv a povinností na čas po rozvode napadla právoplatné rozhodnutie dovolaním. Upriamujú pozornosť na zdravotný stav maloletého sťažovateľa (Aspergerov syndróm). Pripomínajú, že napadnuté konanie je nevyhnutné posudzovať ako celok. Konanie podľa sťažovateľov patrí do bežnej rozhodovacej praxe súdov a nevyznačuje sa právnou zložitou a ani prípadná skutková zložitou neospravedlňuje doterajšiu dĺžku jeho trvania. Na ich ťarchu nemôže ísť ani procesná aktivita sťažovateľky v konaní. Jediným dôvodom neprimeranej dĺžky napadnutého konania má byť výlučne nečinnosť a neefektívny postup súdu. Sťažnosť na prieťahy konaní bola predsedníčkou krajského súdu vyhodnotená ako nedôvodná.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež v čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07). Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza z ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím.

11. Podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 listiny (I. ÚS 6/03).

12. Ako už ústavný súd uviedol v uznesení č. k. IV. ÚS 405/2025-31 zo 7. augusta 2025, považoval v posudzovanej veci za rozhodujúce, že mestský súd uznesením č. k. B5-2Em/1/2019-2306 zo 14. júla 2025 vykonávacie konanie podľa § 390 písm. d) CMP zastavil. Exekučné tituly, ktoré boli predmetom napadnutého konania, boli v ich výrokoch časovo limitované do právoplatného skončenia konania o rozvod manželstva, ktoré bolo vedené na mestskom súde pod sp. zn. 59P/130/2018 a ktoré bolo právoplatne skončené 10. mája 2025 (rozsudkom okresného súdu č. k. 59P/130/2018-503 zo 16. decembra 2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12CoP/39/2023-2856 z 25. marca 2025). Od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva neboli exekučné tituly už materiálne vykonateľné, keďže rozsudkom o rozvode manželstva boli upravené aj práva a povinnosti k maloletému dieťaťu. Táto skutočnosť v plnom rozsahu vyvracia argumentáciu o údajnej právnej neistote sťažovateľov, na ktorej bola postavená celá ich argumentácia v ústavnej sťažnosti. Nevykonateľnosť exekučných titulov v čase podania ústavnej sťažnosti má za následok, že v čase podania ústavnej sťažnosti už nemohlo dochádzať k tvrdenému porušeniu označených práv. Prípadné vyslovenie porušenia označených práv by tak za súčasného stavu už nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd týmto právam poskytuje.

13. V okolnostiach aktuálnej ústavnej sťažnosti navyše vyvstáva do popredia skutočnosť, že v deň jej podania 20. februára 2026 krajský súd potvrdil uznesenie mestského súdu o zastavení vykonávacieho konania, a preto neobstojí ani argumentácia sťažovateľov o ich právnej neistote

založenej sťažovateľkou podaným odvolaním vo vykonávacom konaní. Uvedené je ďalším dôvodom, pre ktorý ústavný súd zotrúva na skôr (IV. ÚS 405/2025) vyjadrenom právnom názore o absencii právnej neistoty sťažovateľov v napadnutom konaní.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky a maloletého sťažovateľa v rozsahu namietaného porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že v čase podania ústavnej sťažnosti (20. februára 2026) sa konanie vo veci odvolania sťažovateľky viedlo na krajskom súde, ktorému vec bola postúpená 13. októbra 2025. Z uvedeného je zrejmé, že ešte pred podaním ústavnej sťažnosti konal už v právnej veci sťažovateľky krajský súd pod sp. zn. 15CoE/13/2025 a mestský súd v konaní vedenom pod sp. zn. B5-2Em/1/2019 ani krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12CoE/9/2023 (o odvolaní sťažovateľky proti v poradí druhému zamietnutiu jej návrhu na odklad a zastavenie výkonu rozhodnutia), ktorých sťažovatelia tiež označili ako porušovateľov svojich práv, už v tom čase nemohli ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť ich označené práva.

16. Ústavný súd dopĺňa, že pri hodnotení toho, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ESLP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach *Bubláková proti Slovenskej republike* z 15. 2. 2011, *Čičmanec proti Slovenskej republike* z 28. 6. 2016). Treba však podotknúť, že ESLP vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti. Ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie (I. ÚS 234/2023, IV. ÚS 517/2021, I. ÚS 208/2023).

17. Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že z dohody o plnomocenstve pripojenej k ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovatelia splnomocnili právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vo veci ich sťažnosti proti mestskému súdu v konaní pod sp. zn. B5-2Em/1/2016 a krajskému súdu (iba) v konaní pod sp. zn. 15CoE/13/2025. Z dôvodu procesnej ekonómie už nepristúpil k výzve na odstránenie uvedenej nezrovnalosti, pretože by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu, než k akému ústavný súd dospel po prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

18. Zároveň ani dĺžka odvolacieho konania v trvaní štyroch mesiacov (od predloženia spisu krajskému súdu 13. októbra 2025 do rozhodnutia vo veci 20. februára 2026) nenapĺňa znaky sťažovateľmi tvrdenej nečinnosti či neefektívneho postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15CoE/13/2025.

19. Maloletý sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 41 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 27 ods. 1 až 3 dohovoru o právach dieťaťa a práva podľa čl. 24 charty odvíja od existencie zbytočných prietahov a od porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Odhliadnuc od skutočnosti, že v ústavnej sťažnosti celkom absentuje čo len čiastočne relevantná ústavnoprávna argumentácia vo vzťahu k porušeniu týchto ďalších práv, z pohľadu ústavného súdu je relevantné argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti. Za situácie nastolenia právnej istoty v napadnutom konaní ešte pred podaním ústavnej sťažnosti tak nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších maloletým sťažovateľom označených práv, a preto aj v tejto časti bolo potrebné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu